

Sống nhàn ngày mai sống chết

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát
Thứ Hai, 16 Tháng 8 Năm 2010 22:05

Đã có một cô gái làm massage therapy

WESTMINSTER (NV) - “Chị bỏ gù. Chị làm nghề massage. Chị làm cho tất cả khách mà nghề này khác tất cả. Có khách bỏ tiền để đi, có khách đi massage còn mang theo túi phân bên ngoài, có khách cho vài ba đồng tip, có khách còn nhàn nhàn khó chịu. Chị không màng. Chị làm hết. Bỏ trái tim.

Bây giờ biết mình không còn sống được lâu. Và, Chị phải hoàn thành một giấc mơ.”

Đó là nghề đi đầu tôi được nghe nói từ khi về quê, một nghề mà “massage therapy” có tên Phạm Ngọc Diệp.



Chị Phạm Ngọc Diệp: “Tôi biết, rồi đi ngày nào đó, tôi cũng phải đi xa. Tôi ra đi với tất cả sự luyến vì cuộc đời quá đẹp.”

(Hình: Ngác Lan/Ngái Viát)

Căn bệnh “sinh ngoai!”

Sau cuộc nói chuyện ngắn qua điện thoại, cùng vài lần xô dõch, đi u ch&nh gi& h&n, cu&i cùng tôi cũng có th& g&p m&t ng&i th& massage “đ&c bi&t” đó t&i m&t trong nh&ng n&i làm vi&c c&a ch& trên đ&ng Beach, thu&c thành ph& Huntington Beach.

“Tôi m&c b&nh lupus. Bác sĩ nói ng&i b&nh lupus có th& s&ng t& 3 đ&n 5 năm, mà & Vi&t Nam thì ch&a ai s&ng quá 6 năm. Ng&i b&nh này có th& t& vong trong 24 ti&ng n&u b&nh t&n công vào tim.”

Ch& Di&p b&t đ&u câu chuy&n b&ng cách tâm s& v& “án t&” mà ch& đang mang.

Ch& k&, ch& m&c căn b&nh đó & Vi&t Nam kho&ng 2 năm, nh&ng “bác sĩ không ch&n đoán ra.” Ch& g&i xét nghi&m qua Singapore, và đ& c cho bi&t ch& m&c b&nh “lupus,” g&i nô&na là b&nh ban đ& h& th&ng.

“Khi đó tình tr&ng s&c kh&e tôi t& l&m. V&i b&nh này, m&t khi nó b&c phát thì nó phá toàn b& h& th&ng mi&n đ&ch c&a c& th&. Tôi hên là ch&a b& b&nh t&n công vào n&i t&ng, ch& m&i b& & da, và x&ng th&i. Các kh&p x&ng đ&u viêm, đau nh&c, không c& đ&ng đ&c.” Ch& Di&p mô t& căn b&nh c&a mình.

“Khi b&nh b&c phát, mình c&m th&y mình không còn là ng&i n&a, mi&ng l& h&t, r&i tiêu ch&y. Th&c ăn ph&i xay h&t ra r&i đ&a &ng hút vào hút, mà c& cũng không nhúc nhích đ&c do đau. Ng&i c& c&ng ng&c, không nhúc nhích đ&c, c& đ&ng nh& robot v&y đó.”



Chị Phạm Ngọc Diệp, người dùng đôi tay mình để làm dịu nỗi đau của người khác là người đang mang trên mình căn bệnh “lupus” có thể ra đi bất cứ lúc nào. (Hình: Ngọc Lan/Người Việt)

Khi bệnh vừa phát, khoảng năm 2003, thì chị cho đứa con trai lớn đi du học ở Canada. Con đi học được 2 tháng, gọi điện về nhà báo “con bệnh, viêm phổi, sốt vì bố đi học trong bão tuyết.”

Hình dung con trai 16, 17 tuổi, sống một mình nơi xa lạ, không người thân thích, không đi tìm vào bệnh viện, chị nóng ruột, bay qua thăm con, mang theo một số thuốc “đỡ cho con uống trong vài năm.”

“Lúc đó cứ nghĩ mình chết không à, nên thôi cứ đi thăm con, cứ đâu biết ngày sau ra sao.” Trái tim người mẹ thôi thúc chị ra đi, dù rằng “trên máy bay tôi cứ nằm dài, không nhúc nhích được.” Người mẹ phải có gắng giữ gìn một mình lạnh lẽo.

Ở với con trai một tháng, con hết bệnh, chị đành quay về nhưng “thấy con sống một mình buồn quá, trong vòng có một vài tháng nó xuống 9 ký.” Thế là chị tiếp tục ở lại tìm cách dành dụm ra một căn “apartment” ở với con, chăm sóc con.

Trong thời gian đó, chị Diệp nhớ lại: “Nhớ có một phép màu, tuy trẻ nhỏ, suốt ngày chị ở trong nhà nhưng tôi cảm thấy mình khỏe dần. Cứ mỗi sáng thức dậy, lại thấy mình khỏe hơn một

Sống nhàn ngày mai sẽ chết

Tác Giả: Ng&c Lan/Ng&i Vi&t
Thứ Hai, 16 Tháng 8 Năm 2010 22:05

chút.”

Đ&c m&t năm, khi con vào đ&i h&c, cũng là lúc visa h&t h&n, ch& Di&p tr& v& Sài Gòn.

“B&nh tình tôi trong th&i gian & Toronto đ& bao nhiêu thì khi v& đ&n Sài Gòn đâu ch&ng m&t tháng nó l&i tái phát nhanh.” Bác sĩ cho ch& hay b&nh ch& s& khá h&n, cu&c s&ng ch& s& kéo dài h&n n&u ch& & m&t n&i “không nóng không n&ng.”

Ch& c&i nói: “B&nh gì nghe có đáng ghét không? B&nh ‘sính ngo&i’ mà, ph&i & x& s& này thì nó m&i đ&, m&i có th& kéo dài cu&c s&ng.”

Ly d& đ& ch&ng có m&t c& h&i

Cùng th&i đ& m đó, gi&y t& b&o lãnh gia đình ch& đi đ&nh c& sang M& mà ng&i ch& ru&t ch& làm t& m&i m&y năm v& tr&c cũng t&i h&n. Có đ&u, “ph&n nghe tôi b&nh, ph&n th&y tôi còn có m&t đ&a con gái nh& nên h& đ&i ý, không mu&n lãnh n&a.”

Cu&i cùng, vì mu&n kéo dài h&n cu&c s&ng c&a mình, ch& Di&p “năn n&” và gia đình ng&i ch& gái đ&ng ý b&o lãnh ch& Di&p sang M& v&i đ&u ki&n “ch& đi m&t mình, và khi sang đ&n M& thì đ&ng làm phi&n gì đ&n h&.”

Ch& suy tính: “Tôi nghĩ mình sang đây nh& m&t cách đi d&ng b&nh, có đ&u đi b&o lãnh thì ti&n đ& h&n là đi du l&ch.”

Chuy&n tính nghe ra r&t đ&, nh&ng đ& chu toàn m&i đ&u tr&c chuy&n đi xa mà không bi&t là mình có còn c& h&i quay tr& v& đ&c n&a hay không, ch& Di&p đã ph&i đi đ&n m&t quy&t đ&nh nghi&t ngã: ly d& ch&ng.

Sống nhàn ngày mai sẽ chết

Tác Giả: Ng&c Lan/Ng&#i Vi&t
Thứ Hai, 16 Tháng 8 Năm 2010 22:05

“Lúc đó hai vợ chồng còn đang đi thăm ông l m. Ông nh là người bạn trai đầu tiên và cũng là chồng tôi. Bị t nhau thì đi học, nhưng lúc 2 đứa cùng đón xe bus đến trường, rồi ra trường thì cãi nhau, sống rồi t êm đi m...”

Chị tâm sự bằng giọng nói nhàn và ánh mắt dòm ngó đang nhìn vào.



“Khi làm chuyện gì mình nghĩ đó là bạn phận và trách nhiệm thì mình sẽ thay công việc như nghề. Khi mình muốn thoái thác, thì chấp thì mình sẽ cảm thấy mệt mỏi.”

Chị Phạm Ngọc Diệp trong một buổi chị đang làm công việc “massage therapy.” (Hình: Ngọc Lan/Ng&#i Vi&t)

Với căn bệnh “lupus,” chị Diệp phải dùng thuốc suốt đời. “Mà thuốc thì có nhiều tác dụng phụ, có thể gây tiêu đường, phá gan, cao cholesterol, tim đập nhanh, da khô, mắt khô và các tuyến trong người đều bị khô.

Sống nhàn ngày mai sẽ chết

Tác Giả: Ng&c Lan/Ng&#i Vi&t
Thứ Hai, 16 Tháng 8 Năm 2010 22:05

Đ&c bi&t ng&#i b&nh không còn ham thích chuy&n sinh ho&t v& ch&ng n&a. Lúc đó, tôi cũng đã u&ng thu&c đ&#c vài năm r&i.”

Ch& đ&ng l&i m&t tho&ng tr&#c khi nói ti&p: “Nh&ng t&t c& không quan tr&ng b&ng, s&n m&t đ&p tôi đi xa, s&n m&t đ&p tôi b& b&nh nh& v&y, tôi mu&n cho ch&ng tôi m&t c& h&i.”

Ch& nhìn vào m&t tôi. Tôi l&i c&m giác nh& ch& đang th&y ng&#i ng&#i tr&#c m&t ch& là cha c&a các con ch&.

“Em đi không bi&t có tr& đ&#c b&nh hay không, s&ng ch&t th& nào, bên M& ra sao, ch& hy v&ng là th&i ti&t s& làm em đ&. Anh l&p gia đình đi, n&u nh& g&p đ&#c ng&#i v&a ý, b&i anh còn quá tr&. N&u anh có gia đình, em s& lo con. Anh ph&i có m&t cu&c s&ng m&i, ph&i có ng&#i v& kh&e m&nh chăm sóc anh, ch& nh& b&y gi&, anh ph&i nuôi b&nh su&t đ&i. Em c& m&i ngày m&i y&u đi ch& không m&nh lên đ&#c. Em không mu&n kéo anh đi chung.”

Gi&ng ch& đ&u đ&u. Ch& không r&i n&#c m&t khi k& l&i.

Nh&ng m&t đ&u u gì đó c& nh& bu&t ch&t không gian.

“Con đ&#ng đó là con đ&#ng nghi&t ngã, nh&ng m&i ng&#i có cái nghi&p. Tôi không mu&n ai đi cùng mình h&t.” Ch& ti&p.

Dĩ nhiên là ng&#i ch&ng đã không đ&ng ý, nh&ng “tôi kiên quy&t ly đ&.”

Ch& nh&t quy&t nh& v&y b&i ch& bi&t “c& hai gia đình đ&u r&t th&#ng y&u tôi. Tôi đi, không bi&t s& có ngày tr& v& hay ch&t b&t đ&#c k& t&. Tôi không mu&n ai trách móc khi anh có c& h&i quen và mu&n l&p gia đình v&i m&t cô gái khác.”

Sống nhàn ngày mai sẽ chết

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát
Thứ Hai, 16 Tháng 8 Năm 2010 22:05

“Hãy làm đi u gì mà anh cảm thấy vui, đừng sống là phải gì u em. Nếu anh muốn có người chia sẻ buồn vui, anh cứ chia sẻ. Hãy xem em như người bạn, khó khăn đừng có người bạn như vậy, đừng ngại. Có đi u gì này em bạn, anh chăm sóc con giúp em, khi nào em khỏe, em còn sống, anh có gia đình mới, em sẽ mang con theo em.” Chị đã nói với chị em như thế.

Và, “Anh khóc trong ngày ký đơn li dị.”

Nói với chị đi, đừng lo đi a con gái như như anh chăm sóc.

“Lúc bước chân ra sân bay tôi cảm thấy tức đán khóc òa. Nhìn qua phòng cách ly, thấy gia đình mình đó, ba má mình đó, con mình đó, bạn bè mình đó, mà mình không đác.” Chị vừa nói vừa cảm động, cảm nhận nỗi đau của mình trào ra.

Đó là một ngày gần cuối năm 2007.

Làm nghề massage bằng niềm đam mê

Tá Sài Gòn, chị Diệp bay thẳng sang California, tìm kiếm nhà mới ở người bạn.

Qua được một ngày, được báo thấy “tìm kiếm Ý của người bạn u chá,” chị Diệp tìm được xin việc.

“Mác bạn này như trúng số được được,” chị cảm động khi tiếp. “Bao nhiêu tiền bạn đưa đi nó ra đi, nên bằng mọi cách sang Mỹ vừa để được bạn, vừa kiếm tiền trả nợ chi phí du học cho con.”

Chị thấy như vậy, lúc mới qua cũng bị “shocked” khi tìm được bác sĩ thú y, chị mới vẫn phòng chị bạn chó mèo ở Sài Gòn, có văn phòng bán thuốc thú y cho toàn miền Nam, “nay trở thành một người làm công nhân mới. Cũng có lúc buồn, do quá mới, nhưng không thể nghĩ đến chuyện bạn cuác, bạn phải đi làm để có tiền cho con tôi chứ.”

Sống nhàn ngày mai sẽ chết

Tác Giả: Ng&c Lan/Ng&i Vi&t
Thứ Hai, 16 Tháng 8 Năm 2010 22:05

Ch&tính, “m&i tháng ph&i g&i cho con ph& ti&n h&c \$1,000, r&i ph&i làm đ& tr&n đã m&n cho con. Nên sống chết gì cũng ph&i làm. Có vi&c làm là m&ng r&i.”

Trong th&i gian làm vi&c ở Nh& Ý, th&y c&nh tr&ng có đ&y massage therapy, l&i thêm g&p đ&c ng&i quen đang đ&y t&i đó, th& là ch& Di&p ghi danh đi h&c, “cho vui thôi.” Ch& nghĩ v&y. Tuy nhiên, “càng h&c càng mê.”

Sau g&n c& năm v&a đi làm v&a đi h&c, ch& Di&p cũng l&y đ&c ch&ng ch& “massage therapist” và b&t đ&u đi làm cho m&t văn phòng bác sĩ.

Ng&i th& massage nh& l&i: “Lúc đ&u đi làm, ph&n th&c hành còn y&u l&m, nh&ng r&i c& xem thêm các băng đĩa, nên ch& sau 6 tháng, tôi th&y mình đã tr&nên v&ng vàng h&n v&i ngh&.”

Tôi nhìn bàn tay ng&i th& massage. Ng&i dùng đôi tay mình đ& làm đ&u n&i đau c&a ng&i khác l&i là ng&i đang mang căn b&nh viêm kh&p, s&ng kh&p.

“Làm massage nh& v&y tay ch& có đau thêm?” Tôi ái ng&i h&i khi nhìn th&y nh&ng kh&p ngón tay ch& Di&p ho&c nh& sống vù, ho&c nh& bi&n đ&ng.

“Đau l&m ch&,” ch& tr& l&i ngay, trong lúc t& xoa các kh&p tay cho mình, “nh&ng 'no choice,' tôi không còn s& l&a ch&n.”

Dù r&ng nói đó là s& l&a ch&n ch&ng đ&ng đ&ng nh&ng ch& Di&p l&i “làm ngh& massage b&ng ni&m đam mê.”

Ch& có v& r&t hào h&ng m&i khi nh&c đ&n công vi&c mà ch& đang theo đ&u i. “Massage là ngành có liên quan đ&n 'health care,' nên mình c&n ph&i có t&m lòng. Có đ&u mình có t&m lòng mà mình không có ki&n th&c cũng tr& thành tai h&i, nên ph&i có c& hai. Cho nên ngay c& bây gi&, m&i t&i v& nhà, sau khi làm bài t&p ti&ng Anh xong, tôi v&n c& hay xem băng đĩa hay đ&c thêm sách v& massage therapy.” Ch& khoe.

Sống nhàn ngày mai sẽ chết

Tác Giả: Ng&c Lan/Ng&i Vi&t
Thứ Hai, 16 Tháng 8 Năm 2010 22:05

Là người làm nghề phục vụ khách hàng trực tiếp, nghề chèo Diệp không có đức mọt ngoi hình “đẹp nhìn” như người ta vẫn nghĩ.

Ngoài chèo bệnh “lupus” mà họ u qu& nh&n ra ngay t& nh&ng v&t nh& nám qu&n thâm trên mặt, các khớp xương tay trông có vẻ như g& gh& b&i ch&ng viêm khớp, chèo Diệp còn bị di ch&ng c&ng l&ng, trông như người bị gù.

Đó là họ u qu& c&a m&t tại n&n giao thông năm chèo Diệp 14 tuổi. “N&t 4 đ&t x&ng s&ng. May là không bị liệt,” chèo l&i c&i l&c quan.

Đ&u th&, ai đã m&t l&n đ&c ch& massage qua r&i l&i thì không bao giờ nhìn ch& v& b& ngoài n&a, mà “h& nhìn mình bằng trái tim.”

“B&ng cách nào chèo đ& l&i nh&ng n&n t&ng t&t đ&p đ&i v&i khách hàng, v&i ch&, v&i đ&ng nghi&p?” Tôi thắc mắc.

Chèo Diệp chia sẻ: “Làm việc gì, làm ở đâu mình cũng hãy làm hết lòng, và phải làm như mình làm ch&.”

“V&i nghề massage, th& nh&t là do tôi thích. Th& hai, tôi đã t&ng đau, nên cảm nhận đ&c n&i đau nhức là như thế nào. Là m&t người khách, không ai là không cảm nhận đ&c sự khác biệt giữa m&t người thợ t&n tâm và m&t người thợ h&i h&t.”

Chèo k&, có người khách bằng th&, lúc nào t&i làm massage cũng đ&a tr&c \$30 đ&ng, t&n công m&t giờ là \$27, còn l&i 3 đ&ng “tip” cho người thợ. Không ai muốn làm cho người khách đó, phần thì t&n tip không nhiều, phần vì “lúc nào bà cũng mang m&t túi phân bên c&nh, hôi hám l&m, m&i l&n làm xong là phải clean hết c& phòng, c& bàn ghế.” Nghề chèo vẫn làm: “Người ta bằng, người ta tìm đ&n mình, lý do gì mình t& ch&i?” Chèo thích.

Có đi&u đ&c biệt, khi massage, chèo Diệp không dùng gắng tay thông thường “n&u mang bao

Sống nhàn ngày mai sẽ chết

Tác Giả: Ng&c Lan/Ng&#i Vi&t
Thứ Hai, 16 Tháng 8 Năm 2010 22:05

tay, ng&#i khách sẽ không cảm giác đ&#c, không 'feels' đ&#c sẽ xoa bóp tr&# li&#u." Khi cảm thấy t, ch&# dùng loa&i bao tay "vô hình" t&# dùng m&#t loa&i thu&c x&t đ&# b&o v&# an toàn cho b&n thân.

Ch&# Di&p tâm niệm: "Khi làm chuyện gì mình nghĩ đó là b&n phận và trách nhiệm thì mình sẽ th&y công việc nh&# ngành. Khi mình muốn thoái thác, t&# ch&i thì mình sẽ cảm thấy mệt mỏi."

C&# hoàn thành m&#t gi&c m&# đoàn t&#

Có nhiều khách hàng, thu nhập &n đ&#nh, công việc đ&#u đ&#n, ch&# Di&p cảm thấy hài lòng khi nh&#m tính nhiều khoảng &n &n có thể trở h&t vào cuộc &năm nay.

"Tr&#n&# xong là sẽ đi ch&i đó. Tôi đã có kế hoạch đi ch&i trong đ&#u r&i," v&n b&ng &n c&#i không chút v&#ng &#u phi&n, ch&# Di&p khoe t&p.

Đ&#u đã sang M&, ch&n California là vùng khí hậu thích hợp cho việc đ&#ng b&nh, nh&ng ch&# Di&p cũng cảm nhận rằng sẽ khỏe ch&# b&t đ&#u xu&ng đ&c, các khớp biến hóa nhiều. Có đi&#u, "bây giờ tôi khỏe ngày nào &ng ngày đó. Tôi cảm thấy 'enjoy' với cuộc sống, không ôm &i buồn vào lòng, đ&# làm gì kia ch&#!" Ch&# l&i c&#i.

&#c m&# hi&n gi&c &a ng&#i &#ph&n không gặp gỡ tr&#c sẽ ph&n đó "ch&# là muốn đoàn t&# với hai đ&a nh&#."

M&t ch&# long lanh: "Gi&# này tôi còn ch&# cái gì, mong muốn cái gì &a ch&#? Còn ngày nào thì mong sum họp với con ngày đó, chăm sóc con ngày nào hay ngày đó."

Khi bài viết đã xong, tôi nhận đ&#c email &a ch&#. Trong đó, ch&# viết:

"Hãy cho tôi có m&t c&# h&i đ&# nói lên lòng tri ân chân thành đ&n nh&ng ng&#i b&n thân th&#ng

Sống nhàn ngày mai sẽ chết

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát
Thứ Hai, 16 Tháng 8 Năm 2010 22:05

luôn bên cạnh lúc tôi gặp khó khăn, bệnh hoạn và đau đớn; đến những ngày cuối cùng mà tôi đã làm việc qua, đã không vì tuấn tác và vóc dáng, mà cho tôi cảm thấy làm việc và hạnh phúc.

Tất cả đã giúp tôi tin hơn trong cuộc sống và cảm nhận được vẻ đẹp của tình người.

Tôi biết, rồi đến ngày nào đó, tôi cũng phải đi xa. Tôi ra đi với tất cả lòng u luyến vì cuộc đời quá đẹp đẽ này.”

“Cảm ơn đời tôi sẽ mãi mãi mai thực đẹp, tôi có thêm ngày nữa để yêu thế này.”